

ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΚΛΕΓΕΙ Η Ν.Δ.;

Η Νέα Δημοκρατία εκλέγει τον επόμενο Αρχηγό της. Εκλέγει, όμως, και την αξιόμαχη σαφή πολιτική ταυτότητα που απαιτούν οι χαλεποί καιροί μας; Αρκεί απλώς προς τούτο ένας νέος Πρόεδρος;

Υπενθυμίζεται ότι η εξουσία δεν είναι αυτοσκοπός της Ν.Δ. Ιδρυτικός σκοπός της είναι να υπηρετεί την Ελλάδα. Απαράβατη προϋπόθεση τούτου είναι η ριζική ανανέωση του πολιτικού προσωπικού της και ο απογαλακτισμός της από το πελατειακό σύστημα που ανέκαθεν λυμαίνεται την χώρα. Τούτο είναι αδύνατον χωρίς ειλικρινή, απροσωπόληπτη και ανοικτή αυτοκριτική. Προς το παρόν, η εκλογή του Προέδρου της «από τη βάση», δηλαδή από κάθε ανίδεο διαβάτη, αποτελεί επιτομή του λαϊκισμού της και αποκορύφωμα του εκπασοκισμού της.

Όλα όσα ακολουθούν δεν γράφονται για να υποστηρίξουν κάποιον υποψήφιο Πρόεδρό της αλλά την Πατρίδα. Έχουν δημοσιευθεί πριν χρόνια, αναδημοσιεύονται αυτολεξεί και παραπέμπονται στην πηγή τους. Έγραψε, λοιπόν, ο υποφαινόμενος:

Ως φαίνεται, ο Πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς έλαβε το μήνυμα της Ιστορίας και αγωνίζεται σκληρά, σε ορισμένους τομείς και αποτελεσματικά, για να εκσυγχρονισθεί η Ελλάδα και, μέσω του εκσυγχρονισμού της, να σωθεί. Λίγοι ικανοί τον συνεπικουρούν και πολλοί άχρηστοι τον εκβιάζουν. Νύχτα-μέρα ισορροπεί στην κόψη του ξυραφιού. Προηγουμένως, όμως, εθήτευσε στην μήνιν και διαπαιδαγόγησε τους αντιπάλους του. Δικά του παιδιά είναι οι λεγόμενοι «Ανεξάρτητοι Έλληνες».

Ωστόσο, τώρα ο αγώνας του δεν επαρκεί για να σταθεροποιήσει μακροπρόθεσμα στην Ελλάδα όσα και αν -μακάρι- επιτύχει. Όρος εκ των ών ουκ άνευ για τον εκσυγχρονισμό και, άρα, για τη σωτηρία της χώρας είναι η ανάγκη να πληγεί βαρύτατα, σε πρώτη φάση, το αιωνόβιο πελατειακό σύστημα που, άλλωστε, είναι ακόμη ζωντανό μέσα στο δικό του κόμμα και στην κυβέρνησή του μέχρι το Πολιτικό Γραφείο του. Συνεπώς οφείλει να εκσυγχρονίσει το κόμμα του ταυτόχρονα με τη χώρα. Αλλιώς, χτίζει πύργους στην άμμο [...] ¹.

Η Έμφαση ², αρ.41, θυμίζει εμβριθείς συζητήσεις περί του γένους των Αγγέλων στην Κωνσταντινούπολη όταν οι Οθωμανοί βρίσκονταν προ των πυλών της. Περίμενα, τρεις μήνες μετά την ταπεινωτική εκλογική ήττα, η Έμφαση να δημοσιεύσει ένα νηφάλιο, επιστημονικό και γενναίο αφιέρωμα στα αίτια της ήττας. Δεν προήλθε από παρθενογένεση αλλά ευθέως από την κυβέρνηση και από το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Τι πάει να πει «λάθη και συμπεριφορές που μας πλήγωσαν»; Ενσυνείδητες επιλογές ήσαν. Θεσμικά κενά του κόμματος τις επέτρεψαν και κατέστησαν αδύνατον να αποτρέψουν τις επόμενες. Ποιά ιδεολογία τις υπαγόρευσε; Η ιδεολογία και τα κυβερνητικά προγράμματα είναι για να εφαρμόζονται. Δεν είναι για να εξαπατούν ή να εξοικονομούν πελάτες. Η παράταξη απευθύνεται σε πολίτες και υπηρετεί πολίτες. Αλλιώς δεν έχει λόγον υπάρξεως. Αντίθετα, με τις πράξεις της και παραλείψεις της αυτοπαρουσιάζεται σαν αδίστακτη επαγγελματική σπείρα για την Εξουσία και τα Δημόσια Ταμεία. Ο τωρινός Χρόνος είναι ιστορικός, δηλαδή τόσο πυκνός ώστε ενδέχεται ένας μονάχα μήνας να ισοδυναμεί με 3-4 ημερολογιακά έτη. Η Πατρίδα κινδυνεύει, οι καιροί ου μενετοί, ουδείς γνωρίζει τι τέξεται η επιούσα και οι εμπερίστατοι Έλληνες χρειάζονται θανασίμως να εμπιστευθούν μια μεγάλη πολιτική δύναμη, αξιόπιστη, έντιμη,

¹ Το Κράτος Λάφυρο και το Σύστημα, σελ.178-179 εκδόσεις Μίλητος, Αθήνα 2014

² Επίσημη επιθεώρηση ιδεολογικού και πολιτικού διαλόγου της Ν.Δ.

σύγχρονη, δημοκρατική και αποτελεσματική. Είναι η Ν.Δ.; Χωρίς αυτοκριτική; Χωρίς ένα «συγγνώμη»; Χωρίς Κάθαρση;

Η πραγματική αυτοκριτική βελτιώνει, αναδιοργανώνει, ανανεώνει και σφυρηλατεί μια συνειδητά πολιτική παράταξη. Η παράταξή μας διέπραξεν Ύβριν και, για να εξιλεωθεί ώστε να απελευθερωθεί και να απελευθερώσει νέες δυνάμεις, οφείλει να υποβληθεί εις Κάθαρσιν, η οποία επέρχεται μόνον δι' ελέου και φόβου.

Τι να γίνει; Χωρίς σπασμένα αυγά δεν γίνεται ομελέτα. Ούτε πολιτική με τζάμπα μάγκες και χαζοχαρούμενες μπουρδες. Διαφορετικά, το Άγος ανακυκλώνεται [...] ³.

Μόνον όσοι εμπορεύονται τους καημούς του Λαού και οι ιδεοληπτικοί αρνούνται να δουν ότι, ανεξάρτητα από το Μνημόνιο, πρώην και επόμενο, αποκλείεται να σωθεί η χώρα και να ευημερήσουν αληθινά πια οι Έλληνες εφ' όσον δεν εκπληρωθούν ταυτόχρονα τρεις δυσχερέστατοι αλλά αναγκαίοι όροι:

1^{ov} Εκ βάθρων ανασυγκρότηση, απολύμανση και θωράκιση του Δημοσίου,

2^{ov} Ισονομία και ισοπολιτεία όλων με αδιάσειστα τεκμήρια και αυστηρή συνέπεια,

3^{ov} Τιμωρία κάθε πολιτικής συναλλαγής με το Δημόσιο, τα Μ.Μ.Ε., το Κεφάλαιο, τις συντεχνίες και τους πολίτες.

Ο σκληρός και συστηματικός αυτός αγώνας για την εθνική επιβίωση δεν θα πετύχει αν δεν συμβαδίζει με την ολική επαναφορά στην εθνική αυτογνωσία. Πρέπει να ξαναβρούμε τον χαμένο εαυτό μας όλοι οι Έλληνες και πρώτη-πρώτη η εν γένει ηγεσία μας σε όλα τα πεδία. Προς το παρόν κυριαρχούν οι μύθοι, οι ιδεοληψίες, οι συνωμοσιολογίες και προ πάντων οι πελατείες. Άριστος οϊωνός εν προκειμένω είναι η απίστευτη υπομονή με την οποία όλοι σχεδόν οι Έλληνες, ιδιαίτερα οι ενδεέστεροι, υφίστανται τα βίαια και άδικα μέτρα της λιτότητας αλλά και τις σειρήνες των αντιμνημονιακών. Ωστόσο, η στάμνα πάει πολλές φορές στη βρύση αλλά μια φορά σπάει! [...] ⁴.

Μετά τέσσερα συνεχή έτη κρίσης, ο καθηγητής Δημήτρης Κ. Ψυχογιός, συνεπής αλλά ακηδεμόνευτος διανοούμενος της Αριστεράς, διαπιστώνει τέλη του 2013:

Η Ελλάδα δεν βρίσκεται υπό κατοχή και η μεγαλύτερη απειλή που αντιμετωπίζει προέρχεται από εσωτερικούς εχθρούς: θεσμική καθυστέρηση, πολιτική βία, ευτελισμένο πολιτικό σύστημα, διαφθορά, οικογενειοκρατία, τοπικισμός, εγωιστικές ελίτ, διαλυμένο κράτος. Η κομματική βουλμία για εξουσία το πρώτο που καταβροχθίζει είναι το δημόσιο και το εθνικό συμφέρον (...) Η κρίση ανέδειξε τις ανεπάρκειες των κομμάτων, τη διαφθορά, τη συναλλαγή, τη διαχείριση του δημόσιου χρήματος σαν να ήταν ιδιωτικό, την εξυπηρέτηση συγγενών, φίλων και πελατών σαν να ήταν το κράτος οικογενειακή επιχείρηση. [...] ⁵.

Τα ποσοστά, για να παραφράσουμε τον Τσώρτσιλ, είναι η ασφαλέστερη μέθοδος για να πει κανείς τα μεγαλύτερα ψέματα. Τα χρησιμοποιούν όλα τα κόμματα για να δείξουν ότι εξακολουθούν τάχα να κατέχουν σημαντική έως και δεσπόζουσα θέση στην πολιτική συνείδηση του ελληνικού Λαού. Κρύβουν, όμως, το αυταπόδεικτο γεγονός ότι τα ποσοστά αντιπροσωπεύουν κάθε φορά έναν συγκεκριμένο αριθμό εγκύρων αποκλειστικά ψηφοδελτίων

³ Εφημερίδα Αγγελιοφόρος της Κυριακής, 8 Σεπτεμβρίου 2013, απεστάλη στις 16 Ιανουαρίου 2010 στην κομματική επιθεώρηση Έμφαση, που ουδέποτε την δημοσίευσε.

⁴ Το Κράτος Λάφυρο και το Σύστημα, σελ.9 εκδόσεις Μίλητος, Αθήνα 2014

⁵ Δημήτρης Κ. Ψυχογιός, Η πολιτική βία στην ελληνική κοινωνία, σελ.56, 83-84, 86, 92-93, β' έκδοση Επίκεντρο Θεσσαλονίκη 2013

τα οποία μειώνονται δραματικά σε κάθε επόμενες εκλογές. Τον εκάστοτε νικητή δεν αναδεικνύει η εκλογική δύναμή του αλλά αποκλειστικά η καταβαράθρωση του αντιπάλου. Με τον ίδιο αριθμό ψηφοφόρων το ΠΑΣΟΚ συνεντρίβη το 2004 αλλά το 2009 θριάμβευσε με διαφορά 10,5 εκατοστιαίων μονάδων επειδή η τότε Ν.Δ. έχασε 700.000 ψηφοφόρους του 2007 (...).

Είναι φύσει αδύνατον να λειτουργήσει Πολιτικό Αντιμνημονιακό Μέτωπο ετεροκλήτων κομμάτων τα οποία είτε ενστερνίζονται ιδεολογίες και πολιτικές εξ ορισμού ασύμβατες μεταξύ τους, όπως Ν.Δ-Κ.Κ.Ε, είτε έχουν αποσχισθεί από το Κ.Κ.Ε. με βαρύτατες αλληλοκατηγορίες «προδοσίας» όπως ο Συνασπισμός κ.α. Στη συνήθη περίπτωση αυτά τα «αντιμνημονιακά» εφήμερα σχήματα βλάπτουν σοβαρά τους συμμάχους, όπως π.χ. τη Ν.Δ., και υπηρετούν την αντίπαλή τους κυβέρνηση [...] ⁶.

Μέχρι και τον Ιανουάριο 2011 όσα στοιχεία έχουν δημοσιευθεί μετά την εκλογική συντριβή του 2009, την εκλογή νέας ηγεσίας και τις περιφερειακές εκλογές του 2010, δείχνουν ότι η Νέα Δημοκρατία αδυνατεί: *να ανακάμψει, *να καρπωθεί μέρος, έστω, της κυβερνητικής φθοράς και ασυναρτησίας, *να συσπειρώσει τους τέως ψηφοφόρους της *και να προσελκύσει οπαδούς από τις τρεις εν δυνάμει πηγές της (αποχή/λευκό/άκυρο, ΛΑΟΣ/Δημοκρατική Συμμαχία και αστικά στρώματα).

Από τις εκλογές του 2008 μέχρι τις περιφερειακές του 2010 η Ν.Δ. απώλεσε συνολικά 1.250.000 ψηφοφόρους και το ΠΑΣΟΚ 1.100.000. Οι απολεσθέντες συνολικά 2.350.000 πολίτες δεν ψήφισαν άλλο κόμμα αλλά αποχή/άκυρο/λευκό. Είναι η κρίσιμη μάζα. Αν μετακινηθεί ένας αξιόλογος αριθμός πολιτών της προς ένα από τα δύο μεγαλύτερα κόμματα, εκλέγει την επομένη κυβέρνηση (...). Η αντιμνημονιακή ρητορική της Ν.Δ. δεν τους πείθει και οι άνθρωποι της Αγοράς την φοβούνται διότι συμπίπτει -τουλάχιστον φραστικά- με την αντιμνημονιακή «επαναστατική» εκστρατεία των κομμουνιστών και λοιπών κομμουνιστογενών -όσο και αν βρίσκουν ορθές αρκετές, αλλά επί μέρους, θέσεις της Ν.Δ. Τούτο διαπιστώθηκε και κατά την ομιλία του Προέδρου της προς τον επιχειρηματικό κόσμο της Θεσσαλονίκης [...] ⁷.

Η Ν.Δ. διαθέτει εν δυνάμει μια τεράστια δεξαμενή πολιτών που στο άμεσο παρελθόν την ψήφισαν αλλά μετά την εγκατέλειψαν. Στις πέντε πρώτες διαδοχικές εκλογές του 21^{ου} αιώνα οι ψηφοφόροι της αυξομειώθηκαν διαδοχικά ως εξής: 2000: 2.935.196, 2004: 3.359.058, 2007: 2.994.979, 2009: 2.295.719, Μάιος 2012: 1.192.103 και Ιούνιος 2012: 1.825.497. Συνεπώς, ανάμεσα στο υψηλό του 2004 και στο τελευταίο αποτέλεσμα εκτείνεται μια δεξαμενή 1.500.000 πολιτών που ψήφισαν μια τουλάχιστον φορά Ν.Δ. και ενδέχεται στην πλειοψηφία τους να την ξαναδοκιμάσουν εφ' όσον τα έργα της δείξουν ότι έχει εκσυγχρονισθεί η ίδια και ταυτόχρονα εκσυγχρονίζει αποφασιστικά τη χώρα. Θα διέπραττε, όμως, στρατηγικό λάθος αν νόμιζε ότι η εν δυνάμει δεξαμενή νέων ψήφων βρίσκεται μόνον στις απώλειές της προς τα δεξιά της. Οι καθαρές απώλειες της Ν.Δ. στα δεξιά της ανέρχονται σε 579.701. Άρα στην εν δυνάμει διαθέσιμη δεξαμενή πιθανών ψήφων απομένουν ακόμη 1.000.000 πολίτες. Είναι διπλάσιοι από τη συνολική δύναμη των υπερ-δεξιών κομμάτων και το 70% αυτών επέλεξε αποχή τον Ιούνιο 2012. Κάθε άνοιγμα της Ν.Δ. προς τα δεξιά αποκλείει μετά βεβαιότητα την επάνοδό τους [...] ⁸.

⁶ Εφημερίδα Αγγελιοφόρος της Κυριακής, 21 Σεπτεμβρίου 2011

⁷ Εφημερίδα Αγγελιοφόρος της Κυριακής, 2 Φεβρουαρίου 2011

⁸ Το Κράτος Λάφυρο και το Σύστημα, σελ.181 εκδόσεις Μίλητος, Αθήνα 2014

Τα εκλογικά αποτελέσματα από το 1946 έως τώρα δείχνουν ότι στα δεξιά της κεντροδεξιάς παράταξης βρίσκονταν πάντα ένα ακροδεξιό κόμμα με ποσοστά 5% έως 8%. Το 1975 η Ν.Δ. αναδείχθηκε κραταιά με 54% αλλά το 1977 περιορίστηκε σε 42% επειδή στα δεξιά της η ΕΠΕΝ απέσπασε 7,5%.

Επί 62 χρόνια η παράταξη αυτή συγκρούεται με τα ισχυρότερα ερείσματα της Δεξιάς και (...) ενσωματώνει φιλελεύθερα στελέχη και δυνάμεις του Κέντρου. Αυτό έπραξε το 1951 ο στρατάρχης Αλέξανδρος Παπάγος (...) και το ίδιο έπραξε σε όλη την μακρά πολιτική πορεία του ο Κωνσταντίνος Γ. Καραμανλής [...] ⁹.

N. I. Μέρτζος

---

⁹ Εφημερίδα Αγγελιοφόρος της Κυριακής, 6 Οκτωβρίου 2013